Ч. 48 (14.296). Львів, вівторок 3. березня 1936. Opłata pocztowa opłacona ryczałtem. Рік LVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 504-060. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 229-41.
„ Друкарні: 229-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Економічний конкурс „Діла" замкнений.

На конкурс, що його оголосило „Діло" 1. січня ц. р. на тему „В якій господарській ділянці зосередити вищі сили, щоби двигнути український нарід з теперішнього положення", надійшло 39 статтей. З уваги на те, що визначений нами речинець (до 29. лютого) минув, проголошуємо остаточне замкнення конкурсу.

Італія виступить з Ліги Націй?

ЛЬОНДОН, 2. 3. ПАТ. Як повідомляє „Дейлі Мейль" на основі французьких джерел, італійський амбасадор буцімто заявив міністрові Флянденові, що **Італія покине Лігу Націй, якщоб комітет 18-тьох рішив дальші санкції.**

ЗАВТРА ЗБЕРЕТЬСЯ САНКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ.

ПАРИЖ, 2. 3. ПАТ. Авас подає з Женеви: Перше засідання комітету 18-тьох відбудеться у вівторок в год. 15. Обговорять внесок на евентуальне поширення санкцій на вугілля, залізо та криццю, опісля вислухають звіту комісії знавців, що слідкує за введенням санкцій у життя. Сподіються, що останні події на абісинському фронті викличуть на вступі широку дискусію. Італійські кути сподіються радикального звороту у ситуації з огляду на недавні перемоги, які нібито вже вирішили вислід війни; Італія готова до переговорів, але лише при дуже корисних умовинах. Яку увагу привязують там до завтрішних нарад, видно хочаб з того, що до Женеви виїхало 20 спеціяльних кореспондентів італійських щоденників, між ними 4 начальних редакторів.

Абісинці відступають
серед завзятих боїв.

НОВА ІТАЛІЙСЬКА ПЕРЕМОГА У ТЕМБІЄН.

РИМ, 2. 3. ПАТ. Звіт маршала Бадоліо стверджує, що армія раса Касси попала в розтіч; негус буцімто не має вже ніяких збройних сил крім своєї гвардії. Хоча з військових оглядів держать у тайні подробиці битви, преса так описує хід операцій: 2 дивізії 3. корпусу „Сіля" та „23. березня" вирушили вночі з 27. на 28. лютого, щоб напасти раса Кассу з півдня, тимчасом туземний корпус зайшов з півночі, щоб **окружити абісинські сили у Тембієн. Італійцям пощастило — їхні обі оперативні групи зблизилися від себе на 20 кільометрів, взяли абісинців наче у кліщі, всі їхні позиції найшлися під перехресним вогнем. Прийшло до битви в районі Андіно. Абісинці побачили, що їх окружили, тому боронилися завзято, але кінець-кінців почали відворот,** валишаючи ворогові припаси зброї та муніції. У Римі кружляють чутки про **самогубство раса Касси.**

„ЧОГО НЕ ЗНАЄ ІСТОРІЯ КОЛЬОНІЯЛЬНИХ ВИПРАВ".

ПАРИЖ, 2. 3. ПАТ. Кореспондент Аваса при італійській головній кватирі добачує в останній італійській перемозі частину великого оперативного пляну, що не має рівного в історії кольоніяльних виправ: **нараз вирушило до наступу 5 корпусів на 1000-кільометр. фронті.** Після перемоги під Амба Алядзі кинув марш. Бадоліо свою армію поспішними маршами, **щоб не дати часу ворогові відпочати.** Мотиви його скорого наступу були ось які: армія раса Мулюгета — найсильніша з абісинських армій — розбита; в Абісинії помітно деякий внутрішній розклад; італійські вояки виявили чимало офензивних здібностей.

ОДЧАЙНИЙ ОПІР АБІСИНЦІВ.

АДІС-АБЕБА, 2. 3. ПАТ. Неофіційно говорять про криваві бої над рікою Тамре, 20 миль на захід від шляху Антальо-Амба Алядзі. **Райтер стверджує, що італійці стрінули завзятий опір з абісинської сторони; вислід битви на цім відтинку ще невідомий.**

Останні вістки про бій у Тембієн стверджують лише, що боротьба йде дальше. Після завзятого італійського бомбардування виконали абісинці кілька наступів на багнети; чималі жертви в людях по обох сторонах.

Японські повстанці арештовані.

ТОКІО, 2. 3. ПАТ. Домеі повідомляє: Старшини, що брали участь у повстанні, замкнені у військовій вязниці; підстаршини та рядовики піддані касарняному арештові. Крім 15-ьох старшин, про яких ми писали передучора, з армії видалили ще одного сотника, 2-ох поручників та 2-ох четарів.

ХТО БУДЕ ГОЛОВОЮ „СПРАВДІ НАЦІОНАЛЬНОГО" УРЯДУ?

ТОКІО, 2. 3. ПАТ. Японська публ. опінія дуже цікавиться особою майбутнього прем'єра. У цій справі цісар проситиме ради князя Сайоні. Йде про те, щоб найти людину з великими особистими цінностями, яка зумілаб зложити та вести національний уряд у повному розумінні того слова. Консервативна партія „Сеюкай" бажає, щоб новий уряд був справді народній, щоб найшов підтримку військових, політичних та господарських кругів та самої партії „Сеюкай".

Двірські круги уважають, що новий уряд мусітиме вести закордонну, внутрішню та господарську політику згідно з новими засадами.

ГАРАКІРІ.

ТОКІО, 2. 3. ПАТ. Як подає Домеі, вожд повстанців сотник Нонака покінчив самогубством. Поручник цісарської гвардії Кенкічі поповнив гаракірі, щоб дати приклад збунтованим старшинам. Його 23-літня жінка, що була при тому присутня, також відібрала собі життя.

МИР НА ПАЦИФІКУ НЕ ЗАГРОЖЕНИЙ.

ВАШИНГТОН, 2. 3. ПАТ. Японський амбасадор ствердив у промові, виголошеній крізь радіо, що недавнє повстання не захитає миру над Тихим Океаном. Він осудив мілітаристів, мовляв: вони небезпечні для власної батьківщини і якщоб були захопили владу, це булоб нещастям як для Японії, так і для інших держав. Та до цього не дійде, бо японський нарід має досить патріотизму та здорового розуму, щоб опанувати ситуацію. Недавне повстання зовсім не змінить внутрішньої ні зовнішньої політики Японії.

МОНГОЛЬСЬКА ВІДПОВІДЬ МАНДЖУРІЇ.

МОСКВА, 2. 3. ПАТ. Як подає Тасс зі столиці зовнішньої Монголії, Улан Батор Хото, монгольський міністер закорд. справ, відповів на манджурську ноту в справі граничних подій з 29. лютого. Він заявляє, що манджурські домагання неоправдані, бо всі інциденти мали місце на монгольській території та пропонує мішану комісію.

Італійські перемоги
й европейська ситуація.

Женева, 26. лютого 1936.

Останні перемоги італійського війська в Абісинії війни ще не вирішили, але вони наблизили її поважно до рішення. Останні відомости з абісинського побоєвища дозволяють поробити деякі висновки мілітарного і політичного характеру. Сучасна мілітарна техніка в руках міцно зорганізованої великої держави сильно переважає політичні, а навіть національні збройні повстання, через що здає малі держави на ласку і неласку великих держав.

Сучасне мілітарне становище Абісинії може бути дуже повчальне для деяких малих держав сходу Европи, що мішаються необережно до суперечок великих держав, надіючись на „колективне забезпечення". Надії, які негус покладав на Лігу Націй, завели. Санкції фактично полишено, не тому, що їх перевести було неможливо, а тому, що наслідки їх моглиб бути дуже загрозливі.

Про припинення довозу нафти до Італії будуть незабаром знову говорити в Женеві. На ці наради має прибути і представник Великобританії, м. Іден. Але що він може сказати в Женеві, видно почасти з його останньої великої промови в парляменті. Жадання промовця опозиції, щоб представник Англії виступив у Женеві в обороні загострених санкцій, п. Іден відхилив і чемно і рішуче. Цікаве і те, що сказав промовець опозиції, Лі-Сміт, про становище Москви у справі санкцій: „Колиб СССР перебрав провід, то кожний диктатор в Европі, підтриманий консервативною партією в Англії, сказав би, що це частина війни комунізму проти фашистівських держав. Франція дала вже до зрозуміння, що ця справа її не цікавить. Коли Англія не перебере проводу, то його взагалі не буде". Останні слова промовця можна вважати справді пророчими, бо Іден відповів опозиції, що уряд зробив уже все, щоб прискорити збори комітету вісімнацятьох та полишає рішення справи самій Лізі Націй. Покликання на Лігу Націй само собою не багато значить, бо вона буде робити те, що потрібно Англії та Франції, але очевидно, що Англія вживатиме санкцій не так, як засіб впливати на той чи інший вислід італійсько-абісинської війни, але як один із засобів осягнути порозуміння з Італією. Зариси цього порозуміння вже досить виразно виступають.

Оголошення тайного документу про інтереси Великобританії в Абісинії складеного перед початком африканської війни було дуже зручним ходом італійської дипльоматії. І коли Іден заявив в парляменті, що уряд властиво не має чого ховатися з цим документом, та що інтереси Англії в Абісинії обмежуються озером Тана та водами Блакитного Нілю, то це творить уже деяку плятформу для переговорів та угоди між Англією та Італією у справі Абісинії.

Дуже характеристична для сучасного політичного становища в Европі є й та обставина, що не зважаючи на прихід до влади у Франції уряду, що стоїть під впливом Москви, Франція не зважується перебрати в Женеві ініціятиви в справі санкцій. Наскільки на французький уряд вплинула погроза Мусоліні виповісти франко-італійську умову з січня минулого року, не можна знати, у всякім разі африканська війна зовсім не зменшила італійського впливу в Европі, а зокре-

ма в Женеві так, як це твердить московська пропаганда. Вплив цей зростає в такій самій мірі, в якій зростають вигляди на переможне закінчення африканської війни. І нема сумніву, що найскоршого закінчення війни в Абісинії бажають в Европі всі за винятком Москви та її симпатиків.

Сучасна перемога Москви у Франції та поважні успіхи московських агентів в Еспанії викликали велике занепокоєння в колах Ліґи Націй, тим більше, що й большевики у самій Швайцарії дуже завзябніли, як це показують обставини ганебного вбивства керманича німецьких націоналістів у Швайцарії. Нема сумніву, що сучасна большевизація Франції є поважним успіхом московської політики в Европі, який вона негайно використала і для скріплення большевицького руху в Еспанії. Але поразка абісинського війська є й поразкою московської акції проти Італії. Промовець англійської робітничої партії, Лі Сміт, зрадився у своїй парляментарній промові, що московський уряд, полишаючи санкціоністичну кампанію в Женеві і поза нею сподівається відновити добрі відносини з Римом, але московські надії на це мабуть марні. Можна думати, що Італія дотеперішньої ролі Москви в абісинській війні московському урядові так легко не забуде. Дотогож московська небезпека у Франції для Італії надто очевидна. Її врештою розуміють в Анґлії. До складу анґлійського уряду має повернутися й сер Самуель Гор, надто добрий знавець Москви, щоб бути її приятелем. Можна також сподіватися, що Льондон не зможе погодити на довший час приязні відносини і до Москви і до Токіо та що вибір між одним та другим не буде дуже тяжкий. Анґлія може не матиме великої охоти боронити проти Японії індокитайського володіння збольшевизованої Франції ризикуючи деякими своїми власними. А погляди японського уряду на франко-московський пакт досить недвозначні.

Повідомлення деяких французьких часописів про зустріч Гітлера з Мусолінієм у вересні минулого року можна вважати віроґідними чи апокрифічними, але факт зближення між Німеччиною та Італією наслідком абісинської війни не підлягає сумнівові. Спільна акція цих двох держав при співробітництві Польщі відтинає большевицькі сили на заході Европи від їх московської бази і дає деяку надію національним силам Франції перемогти московську навалу.

Отже італійські успіхи в Абісинії можуть бути фатальні для московської акції в Европі.

М. Данько.

Змаги в Ga-Pa.

Розмова з українським совгарем Романом Турушанком.

„Вибачте, що заходжу у Вашу спальню, одначе я заповівся вже вчора телефонічно на 8-му годину", — кажу до п. Турушанка Романа, коли я вже представився.

„Вчора повідомлено мене, що питає за мною хтось з Канади і я був цікавий, хто це міг би бути", — відповів мій новий знайомий.

„Не хотів я з Вами розминутись, а тяжко було Вас віднайти. Управа помешкань при залізничім двірці пояснила мені, що румунська дружина розміщена у двох готелях, при Рісерськім Озері і при вулиці Бурґакер ч. 1. Телефоную, ніхто не відзивається. Готелі вечором замкнули телефон, щоб дати знак, що всі кімнати заняті. Яких 120 готелів і пансіонів повні людей. Приватні доми всі заняті. Пішов я до готелю над Рісерським Озером. Це було чотири кільометри ходу. Готель повний, каварня й їдальня повні. Румунські санкарі, які там розмістились, відповіли, що не знають, де мешкають лещетарі і совгарі. Пішов я в містечко Партенкірхен на вулицю Бурґакер. Ще три кільометри. Румунські змаговики не знали, де мешкаєте, аж старенька власниця пансіону пояснила, що Ви перенеслись до готелю „Синє грозно". Аж тут я найшов Вас."

„Так", — відповів п. Турушанко — „всюди багато часу тратимо на хід. Оба містечка довгі на яких сім кільометрів. На однім кінці стадіон для лещетарів, на другім кінці шлях для санкарів, посередині стадіон для совгання. А всеж за мало місця. Здається, що пів світа приїхало в ці гори. Нині останній день змагань. Люди схвильовані великою програмою: Лещетний скок, рішальна гаківка між Канадою й Америкою і святочне закінчення олімпійських змагань. Мінхенською вулицею, де мешкаю, їдуть постійно авта в місто. Нині буде тут найбільше людей; усі пхаються вперед. Прийду до Вас завтра вранці в 9-ій..."

Олімпійські змагання закінчились роздачею медалів при світлі смолоскипів і штучних огнів. Від ходанини повних 16 днів боліли мене ноги. Та я перейшов на другий, 17-го лютого ще чотири кільометри, щоб дістатись на вулицю Бурґакер 1.

Авта відїздили в напрямі Мінхена й Інсбрука. Перед готелями стояли вантажні авта, на які служба кидала валізи, куфри, коробки, лещети, палиці. Люди не йшли повагом, але спішились, не розглядались, але йшли навпростець до двірця. Продавці програм вже не кричали: „Програма, програма!" Продавці відзнак зникли, як сніг, що розтанув. Впорядчики руху на перехрестях десь пропали. Це був відплив моря людей. Місцевість Ґа-Па виросла від Олімпійських Зимових Змагань на велику столицю. Тепер маліла. При вулиці на дворець розбивали робітники два павільони, поставлені лише на час змагань і складали дошки на вантажні авта. Свято скінчилось. Королева балю складала свій серпанковий одяг, щоб узятись до буденної праці.

Опинився я в їдальні „Синього Грозна" і замовив снідання. Небавом прийшов п. Турушанко із своєї кімнати: в сірім светрі, середнього росту, стрункої постави, волосся чорняве, гладко причесане, лице повздовжне, очі живі, темниві, рухи і розмова спокійні.

„Коли відїжджаєте?" — запитав я. — „Чи нині?"

„Так, нині вечором відїжджає ціла дружина і я їду разом, як її член".

„Коли так, то маємо дещо часу поговорити. Я видів Ваш виступ у стадіоні перед двома днями, це було 14-го січня. Совгарі пописувались своїми самостійно дібраними вправами. Я сидів зараз при леді, в першім ряді і міг добре бачити кожного совгара. Виступало 25 людей, оден по другім. Кожний мав право пописуватись 5 мінут. Судило аж 7 суддів рівночасно, крім цього один посередині ставив таблиці, які подавали час, а другий давав знак прапорцем, коли зачинати і коли кінчити. Голос у голоснику заповідав кожного совгара, імя і державу.

„Приписи для суддів пояснені в програмі", — завважив п. Турушанко.

„Це дуже складні правила. Ясно лише, що судді оцінюють вправи на підставі їх змісту та способу виконання. Добре, що кожний суддя видає свій осуд зараз на таблиці, яку підносять перед публикою з числом оцінки вгору. Кожний глядач може перевірити оцінку, чи справедлива. Виджу з моїх записок, що виступало 25 совгарів, хоча зголосилось 37. Ви виступали як гром. Румунії. На грудях з лівого боку куртки вишитий був у Вас герб Румунії і герб Буковини. Виступали 4 японці, 4 британці, 4 австрійці, 3 американці, 2 німці, 2 мадяри, 1 швайцарець, 1 фінець, 1 лотиш, 1 чехословак, 1 канадієць, це були заступники 12 народів з Европи, Америки й Азії. Ви були 7-мий з черги. Глядачі приняли вас дуже прихильно і оплескували живо. А цеж міжнародня публика, яка багато виділа і вміє виробити собі погляд на вправи. Належите рішуче до кляси світових совгарів. Дозвольте на запит: Де мали Ви нагоду придбати такий великий добір рухів й елеґантну форму виступу?" — запитав я.

„У роках 1934 і 1935 їздив я до Відня і вправляв там на леді клюбу „Вінер-Айслявф-Ферайн". Мої вправи провадив учитель Вайс, якому я платив сам, але вступ на совганку мав я даром. Я виступав вже двічі в Празі. Колиб я міг виїхати до Льондону, бо там є найліпша школа для совгарів", — пояснив мій співбесідник.

„Це мене дивує, Анґлія має зиму дуже лагідну, дещо снігу і дещо морозу, але це велике місто одно з найбільших на світі і може удержувати штучну совганку цілий рік".

„Та воно так. Там є совгарська школа, яка вишколює совгарів. Навіть норвежка Соня Гені, яка здобула вже третій раз золоту олімпійську медалю жінок, їде що року на якийсь час до Льондону, щоб там поправляли деякі її недостачі. Хто совгається в Чернівцях, як я, де ходжу на другий рік прав, цей має дуже рідко добрий лід і добрі зразки, з яких міг би навчитись щось нового і щось гарного", — говорив п. Турушанко. — „Брак також гроша, щоби попри студії на университеті покрити видатки на студії совгання. Кошти моєї теперішньої участи в Зимовій Олімпіяді покрила держава Румунія, яка зголосила 28 учасників як державну репрезентацію. Інакше не булоб для мене можливо взяти участь в Олімпійських Змаганнях".

„Як учасник у змаганнях маєте свобідний вступ на всі точки змагань?" — запитав я.

„Лише 35% учасників може йти на точки програми, при яких є великий попит на карти вступу", — почув я у відповідь, — „на менше важні точки програми маємо вступ вільний".

„Три дні перед кінцем змагань всі карти вступу були розпродані. На попис у совганні жіноцтва розпродано карти вже місяць наперед. Я міг придивитись совгаркам лише перед головним виступом на так званім „тренінгу", як по українськи кажемо на „заправі".

П. Турушанко пояснив: „Золоту медалю здобула знову норвежка Соня Гені. Анґлійка Сесилія Калледж вишколена знаменито, має гарні рухи і гарну поставу, але рішили тут обовязкові вправи, які є приписані вже наперед суддями совганки. Анґлійка лишилась небезпечною суперницею норвежки на будуче. При оцінці мужчин грають обовязкові вправи також дуже важну ролю. Молоденький англієць Довн виконав дібрані самостійно вправи з великою елеґанцією, одначе австрієць Шефер пописався не лише самостійними вправами, але також бездоганним виконанням обовязково приписаних вправ. Відень мав завсіди найкращі успіхи в совганні. Золоту медалю дістав тепер віденець Карло Шефер, бронзову медалю віденець Фелікс Каспар. Цей є знаменитий у скоках з оборотами. Срібну медалю дістав німець Ернст Баер. Цей має великий досвід, як лучити і заокруглювати поодинокі рухи, але віденець Карло Шефер лучить рухи ще з більшою легкістю і зручністю. Його не так скоро хтонебудь зможе перевищити".

„Коли дивитись на совгання Шефера", — завважив я, — „то вичуваємо, що свій змисл для краси висказує він совгарськими рухами, які вміє лучити, як музичний композитор лучить звуки в симфонію, сонату або ораторію. Віденець Шефер дав симфонію на совгах. А що думаєте про японців? Їх виступало 4, таке саме число як австрійців або британців. Я був захоплений деякими рухами, відмінними від европейського стилю. Коли судді оцінили низько японця Гасеґаву, то глядачі висказали своє невдоволення голосним шумом".

„Японці" — відповів п. Турушанко, — „зачудували всіх, як багато вони вспіли навчитись. Опанували цілу школу мистецької їзди, і за якийсь час вони зрівнаються з европейцями. Японці і британці зближаються вже до того вершка, де стоять віденці. Мадяри совгаються також знаменито. Американці недомагають ще в стилю".

„Поясніть мені ласкаво", — запитав я — „на які рухи кладе совгар вагу, коли укладає самостійно збірку вправ?"

„Кожний совгар", — відповів п. Турушанко, — „має перед собою майже нескінчене число рухів, обдуманих, а навіть уже описаних. Одначе підручник напр. Раеля в німецькій мові чи якого іншого автора, має для совгаря лише вартість записника. Вчитись можна очима на леді від інших, а пробувати треба кожний рух самому. Опісля можна винаходити нові рухи і лучити їх у свій питомий спосіб, щоби прийти до власної композиції. Істнує велике число ефектовних совгарських кроків напр. „місячевий крок", „американські танечні кроки", „скок Айлера", „скок Аксель Павльзена", „скок Ріт-берґера", „скок Сальхова", „скок Люца", „кадетський скок", велике число „піруетів" (обертів). Залежить це від особистого смаку, а навіть настрою, які рухи при виступі вибираємо і як їх лучимо. Рухи мусять бути ріжнородні, але плавно злучені. Треба оминати зривів, перерв і неприродних переходів. Треба думати і мати смак".

Ми вийшли оба на вулицю. Я знав п. Турушанка на тлі олімпійської оповістки. Наша розмова перейшла на Чернівці і Львів. Ми йшли улицею Гінденбурґа, де доми ще не відчули, що олімпійські змагання скінчились. Вони пишались чатинними вінцями, червоними прапорами із ломаним чорним хрестом у білім кружку і білими прапорами із олімпійським знаком.

На головнім перехресті близько памятника світової війни ми пристанули. На наших очах місто порожніло. Люди відпливали на всі сторони домів. Сніг танув від теплого сонця, що держав на морозі саме олімпійські дні. Від блакитного небозводу відкроювались верхи високих гір із сніговими лещетарськими шляхами. Олімпійські прапори стояли спокійно і блиску сонця на святочних воротах з зеленого чатиння. Під прапорами вилнів напис: „Прийдіть знову".

„Прощаю Вас!" — сказав я, стискаючи руку п. Турушанка. — „Передайте від мене поклін Вашим родичам у Чернівцях, хоча не знаю їх особисто. Але знаю Вас. Щасливої дороги. Не беріть мені за зле, коли нашу стрічу опишу".

17-го лютого 1936. **Іван Боберський**

З відчитової салі.

Велика польсько-українська дискусія.

В суботу, 29-го лютого ц. р. у великій салі польського Земського Кредитового Товариства у Львові, (Коперника 4), відбувся дискусійний вечір, уладжений Редакцією варшавського „Бунту Млодих" та львівською студентською групою Мислі Моцарствовей. Темою дискусії — українська проблема. Вечір започаткували два відчити — ред. М. Прушинського та відомого публіциста Адольфа Бохенського. З огляду на предмет дискусії та особи прелегентів — велику салю вщерть виповнила дуже ріжнородна публика: численно був заступлений табор ініціяторів вечора, себто у національній проблемі лібералів (це своерідна дивовижа, що найактивнішим нині польським лібералиним табором щодо національних питань є табор консерватистів!), не менш численно були заступлені ендеки і то обох крил — офіціяльної ендеції Ґломбінського та ендеко-санатори „Дзенніка Польского" — були присутні численні українські громадяни, но і гурток комуністів. Тому, що тема відчитів і дискусії далеко не теоретично-академічна, а життєва й актуальна, то й проходив вечір серед гарячої атмосфери: ввесь час оклики, „цвішенруфи", взаємні претенсії і навіть образи, оплески захоплення та крики обурення, словом — було весело. Доказом великого зацікавлення був факт, що мало хто з присутніх вийшов перед кінцем дискусії, а дискусія затягнулась від 7-ої веч. до год. 11 ночі.

Подаємо зміст рефератів і дискусії у головних штрихах.

РЕФЕРАТ М. ПРУШИНСЬКОГО.

Референт заповів, що казатиме про значіння української справи для Польщі з погляду внутрішньої політики, — залишаючи закордонно-політичний інтерес другому референтові. Міхал Бобжинський назвав українську проблему другою найважнішою проблемою відродженої польської державности. На жаль, 18 літ тієї державности не посунули розвязку цієї проблеми вперед. Референт формулуватиме своє негативне становище до існуючих програм та заголосить власну — позитивну. Всі суперечні програми зводяться до т. зв. народової ідеольогії. Її льоґічним висновком є: або завернути до етноґрафічних меж або повести асиміляцію неполяків-громадян, — нема третього виходу, в який спосіб дійти до однородно-національної держави при поверх 30-ти відсотках національних меншин. Перший шлях — відмова від великих територіяльних просторів — відпадає відразу, другий — цілком нереальний. Нереальний він з погляду прелеґента з двох причин: прелеґент і його група — це традиціоналісти, які вірять у силу національної традиції й у інших народів; крім того: вони раціоналісти, а розум каже перевірити про абсурд екстермінаційно-асиміляційної політики на історичних прецеденсах (Угорщина — словаки, Еспанія — катальонці, Англія — ірляндці, Німеччина — поляки, Росія — поляки й українці). Єдиний наслідок асиміляційної політики — огірчення і бунти.

Фатальну ролю у наміченні шляхів національної політики грає скрайний націоналізм обох громадянств: ОУН послугується польською націоналістичною пресою, як аргументом проти політики злагоди, знову саботажі ОУН є аргументом у руках польських націоналістів. Повстає зачароване коло. У чийому інтересі порозуміння? Передусім в інтересі польської держави, а в ніякому разі в інтересі українського націоналізму, який бажає собі стану вічного кипіння. Програма асиміляції зазнає від 40 літ постійної програної. Треба їй протиставитись. Табор марш. Пілсудського не станув у цій справі на висоті завдання. Доказом, які великі розбіжности існують внутрі того самого табору є два імена: Т. Голувка та Наконечнікова-Клюковського.

Можна дійти на підставі студій до короткого висновку: що нарід український існує. Ту банальну правду все ще деякі поляки неґують та не хотять приймати її як льоґічний висновок. Спільна прикмета обох громадянств: внутрішній роздор. В інтересі польської державної рації є те, щоби вплив в українському народі мала група, яка пропаґує злагоду. До цього треба змагати не підкупством і провокацією і не деправацією контрагента, ані репресіями супроти ворожих кол. Репресії взагалі є засобом короткотермінним, є необхідним тимчасовим злом, яке викликує завжди реакцію у формі терору. Єдиний шлях правильно розвязувати національну проблему та скріплювати в українському громадянстві вплив УНДО — це надача українцям позитивних цінностей. Угода мусить контрагентові „виплачуватись". Доказ: політика станчиків і їх здобутки для поляків на підставі угоди з Австрією. Вельопольський провалився, бо концесії, які йому давав російський уряд, прийшли запізно. Голуховський виграв, бо добуті ним концесії були великі і в пору, дарма, що й перед Голуховським був 1846 рік і були криваві екзекуції Капусцінського і ін.

В українському громадянстві помітна тепер еволюція: після бойкоту виборів у 1922 р. і провалу автономічної резолюції Нар. Зїзду в 1923 та відкликання такої резолюції навіть у 1932 році, — прийшли відомі заяви українських парляментарів у 1935-6 році. Це не так заслуга уряду, як щастя: вплив відносин на Сов. Україні, що мали рішаючий наслідок на хід української політичної думки. Існує анальоґія у польській історії: вплив російських репресій після 1863 р. на політику галицьких поляків. Тепер знову видко зусилля большевиків завернути на Сов. Україні до українофільського курсу. Інтерес Польщі: запевнити українцям шляхом концесій можливість розвитку.

Колишній високий старшина армії УНР Е. Коновалець еволюціонував під враженням протиукраїнських репресій до ролі команданта ОУН, колишній берестейський вязень В. Целевич під впливом виглядів на розвиток українських сил еволюціонував до відомої своєї заяви у справі армії. Три колишні польські вязні Куфштайну — Смолька, Землковський і Дунаєвський — дійшли потім через розумну австрійську політику до великих почестей. Тому незрозумілим є становище тих польських газет, які замість приймати з признанням такі заяви, як Целевича, кепкують собі з них: що це за політика — лютись, коли українці виявляють свою неґацію, та кепкувати собі, коли українці стають на позитивну платформу?!

Серед польського громадянства існує занепокоєння, що уряд піде задалеко у признаванні українцям концесій. Той страх безпідставний, коли затямиться засада, що зріст українського стану посідання не може потягнути за собою зменшення стану посідання польського. Але слід тямити слова Фридериха Великого: „щоби зискати — треба вміти втратити". В угоді мусять бачити свій інтерес обидві сторони. Найкраще у національній політиці триматись засади — чесноти, про яку казав у рівенській промові марш. Пілсудський. Потребу чесної політики супроти українців підкреслив у розмові з прелеґентом також Станислав Грабський.

Реферат п. М. Прушинського був виголошений з великим темпераментом та відзначався льоґічною конструкцією.

РЕФЕРАТ АДОЛЬФА БОХЕНСЬКОГО.

Другий реферат не відзначався може такою красномовною формою, зате думками був глибший. Коротенький зміст:

Річ не йде про те, щоб накинути **таку** програму в українській справі, тільки взагалі **якусь.** Великий поступ на цій дорозі творять статті Ст. Ґрабського у катовицькій „Польонії" та Ґрабика у поліміці з Ґертихом, в яких обидва ті публіцисти погоджуються, що асиміляція українців неможлива: це вже справа пересуджена. Спір іде тепер радше за те, чи полякам не грозить асиміляція у користь українців. Тому передусім слід погодитись, щоб не українізувались поляки. Таким поляком був напр. Вячеслав Липинський. Крик про великі концесії для українців безпідставний, тим більше, що фактично досі нічого українцям не дано, коли українці дали все, що могли. Острах, щоб українці, скріпившись, не відірвались від Польщі, остільки не має сенсу, що це річ не матеріяльної сили, а річ фанатизму і ненависти: гурток Желябова тряс цілою російською імперією. Українцям не треба багацтв і культури, щоб вбивали польських міністрів: на це потрібна сила ненависти. І для ОУН найстрашніші є саме концесії у користь української матеріяльної і духової культури, бо ті концесії роззброюють фанатичні націоналістичні настрої. Так само безпідставний острах щодо ненаситности українців. Українці безперечно не відмовляються від своїх ідеалів, але концесії можуть тільки впливати на злагіднення відосередкових течій. Треба витворити таку ситуацію, в якій в інтересі української національної рації буде залишатись у Польщі. Тепер існує саме догідна для такої нац. політики міжнародня конюнктура. Наївним є сподівання, щоб існувала між двома народами вічна ідилія, але теперішній момент годиться для політики злагоди.

Геополітична ситуація Польщі поміж Німеччиною і Росією погрожує все можливістю, що ті дві великодержави порозуміються проти Польщі. Тому імперативом польської державної екзистенції є виелімінувати раз на все один із тих двох ворожих чинників. Ліквідація такої національно-однородної держави, як Німеччина, є річчю виключеною. Спроба знищити Німеччину через її внутрішній поділ на сепаратні краї скінчилась крахом. Зате у Совітах, де поверх 50% населення творять нац. меншини і де існує природна відосередкова тенденція поневолених народів, є можливий процес розпаду. І це єдина велика „шанса" Польщі: поділ Росії на дві держави: Московщину й Україну, — це найбільший польський інтерес. І саме тут момент згідливости польських та українських інтересів. Не слід вірити у дуже добрі будучі міждержавні польсько-українські взаємини; мабуть вони будуть найгірші, подібні до нинішніх взаємин польсько-литовських. І тоді щойно політика супроти українців внутрі Польщі буде дуже важка; але всі ті труднощі зрекомпенсує один великий історичний зиск: факт неіснування великої імперіялістичної російської імперії.

ДИСКУСІЯ.

Проф. Гроер, як університетський куратор ґрупи Мислі Моцарствовей, витає ініціятиву таких вечорів, що дають змогу знайомитись з найбільш наболілим життєвим питанням. Перестерігає перед такими старими критеріями, як поділ громадянства на гурт освідомлених одиниць і масу несвідомих: ті маси є все резервуаром для будучих освідомлених. Молодь є кадром будучих провідників. Польська молодь мусить учитись на історичних прецеденсах: пригадує ще раз анальоґію Ірляндії. Згода між поляками й українцями можлива при спільноті інтересів їх історичних місій.

Д-р Здзіслав Штааль, (б. пос. із т. зв. санаційної ендеції, група „Дзенніка Польского") теж вдоволений ідеєю таких вечорів. Всі арґументи проти „панства народового" — ніпричім, бо він *вірить* у „панство народове". Згоджується, що добре було б розбити Росію, але передовсім треба скріплювати власну державу. У теперішніх Совітах домінуючим елементом є таки надалі москалі-націоналісти. Полякам слід займати передовсім становище польське. Польські публіцисти, які боронять політику порозуміння з українцями, належать до того психольоґічного комплексу, в якому мимохіть стають уже на українські позиції (гострі спротиви А. Бохенського). Українці будували свою державу і тут і там, але тут помагали їм австрійці, а там німці (оклик: „Ст. Ґрабський співпрацював з ґрафом Бобрінським, а армію Галлера озброїла Франція"!). Не можна говорити лише про поляків і українців, як рівнорадні сили, бо існує ще держава, яка розвязує проблеми внутрішньої політики. Польський стан посідання є витвором польської сили.

Ред. І. Кедрин: Приємно українцеві бути присутнім на таких польських відчитах, які не виявляють поговіркової іґноранції в українських справах. Ще 12 літ тому промовець чув у польському соймі вибухи сміху серед польських послів, коли якийнебудь український посол згадав про існування у Польщі мільйонів українців. На жаль, найрозумніші в українській справі польські публіцисти працюють саме не у галицькій польській пресі, яка відзначається найбільшою нетерпимістю і незнанням проблеми. Промовець говорить лише до зібраних поляків і хоче вияснити їм три точки з порушених тут справ: Передовсім щодо т. зв. страху за польський стан посідання. Треба поставити точку над „і": так, польський *теперішній* стан посідання мусить скорчитися (голосні оклики протесту). Нічого протестувати, треба тільки устійнити вправну дефініцію, що таке польський стан посідання. Чи належить до нього також тих поверх 2.000 українських народніх шкіл, які ми мали, та які сьогодні є фактично польськими? Чи вони потрібні для польських дітей, коли ходять до них у величезній більшості не діти польські, а українські? Штучний стан посідання це не є ще доказ сили дер-

жави: такий стан мали й німці у Познанщині та москалі у Конґресівці. Тому інша річ потрібний і природний для польського громадянства стан посідання, а інша річ та частина польського стану посідання, яка була і яка належиться українцям та якої завданням є сьогодні — служить як асиміляційний протиукраїнський засіб.

Те саме торкається того надміру польських нібн-громадських організацій, які веґетують виключно на державних субвенціях і яких ціль — виключно асиміляційна місія. Чи реактивування українських катедр у львівському університеті зменшує польський стан посідання (Оклик: „Їх не було"). Про факти не будемо сперечатись: можна прочитати про них не в якійсь енциклопедії, яку видала ОУН, але у добрій польській бібліотеці, у книжці якогось доброго польського патріота. (Оклик: „Але Східної Малопольски ви не зрікаєтесь і хочете її теж відвискати"). Територіяльного спору тепер не провадимо, того спору не вирішить теж дискусія поміж Кедрином і п. Шталем, — говоримо сьогодні тільки про речі, що їх можемо ми полагодити і тому мусимо станути на площину політики, яка оперує реальними даними. Такими реальними даними є цифри. Протиставимось теж фікціям, які творять ті поляки, які хотять витворити враження, що нас нема. Чисто польські вивіски на залізничих двірцях не зробили з українського краю польського краю. Фікцію слід усунути. Такою фікцією, фразою без змісту, є слово „нормалізація" в устах п. Шталя.

Коли мова про асиміляцію і коли при цьому впало призвище В. Липинського, то слід тямити процес реасиміляції та історію всієї української шляхти, зпосеред якої одиниці вертаються до свого українського народу. Обережно з характеристикою деяких живих ще осіб: проф. Ст. Ґрабський може бути для поляків патріотом і державним мужем, але коли славиться його чесність, то не слід забувати, що він як голова закорд. комісії сойму ховав до кишені телеграми з Парижа, що могли стримати польсько-українську війну, та що він арґументував лібералістичними мотивами шкільний закон, згори подуманий на знищення українського шкільництва...

Пп. Бохенським, Прушинським і Бончковським нічого закидати український „психольоґічний комплекс". Ріжниця між ними і нами є та, що вони мають свої польські ідеали, а ми свої українські. Здається, що це не є метода „фер" дискредитувати їх у власному громадянстві зараховуванням їх до українського „комплексу" та в той спосіб поборювати неприємну собі політичну концепцію.

Д-р М. Роек, (ендек, б. ред. „Кур'єра Львовского"): Коли УНДО робить угоду, то лише тому, що хоче деякі речі зискати та з нічого не резиґнує. Українська пропаґанда диктує вже полякам, який їх інтерес. Найбільший українець, Симон Петлюра, відповів д-рові Шухевичеві під Львовом, коли глядів на окопи по обох сторонах фронту і коли була між ними мова про угоду з Польщею: „Маємо історичну підставу не дотримувати умов з поляками". (Оклик ред. Кедрина: „А яка доля гадяцької умови і гетьмана Виговського?"). Були і з польського боку історичні помилки. — Війна тревала, були перемиря, але війна триває далі. На Україні у 1917. році не було українців. Не віддамо ані кусника нашої землі. (Бохенський: „Тратимо її через Вашу політику"). Пане Бохенський, ідіть до санаторії... Не хочемо війни з Росією: ми вже раз ішли на Україну і втратили Балтик. Тепер поляки втратили ввесь стан посідання на Наддніпрянській Україні. Боротьба є метою народу.

Пйотр Дунін-Борковський, (б. воєвода): Поляки мають нехіть до права, але залюблені в істеричних проявах сили (пацифікація, Берестя, Береза). Фікційна сила не є ще силою дійсною. Ціллю держави є довести до розмірного внутрішнього спокою. Може це зробити уряд. Українці не вирічуться своєї державности, але й найбільші австрійські льоялісти поляки вважалиб образою для себе, якби їм казали вирікатись ідеалу польської самостійности.

Ред. Зенон Пеленський (говорить по українськи, після первісних спротивів зпосеред слухачів-поляків, перемогли оклики: „Нех мувї, ма право"): Як бути двом народам, які від віків находяться у стані перманентної війни? Той стан, який настав тепер, не є станом сили, лиш ослаблення обох сторін. Коли у 1918. р. перемогла польська сторона, то проте українці морально не були переможені. Не вважаючи на всі засоби, вживані впродовж 18 літ, не вдалось зломити української сили, і треба, щоб поляки здали собі справу, що це річ безвиглядна. Панує тут на салі палка атмосфера. Не багато бракує, щоб упали стріли. Але кому користь з вибуху нової польсько-української війни? Не виграють ані поляки, ані українці, виграє — Комінтерн. На українську проблему слід глядіти в аспекті динамічних національних рухів. Тимчасом галицькі поляки глядять на неї крізь призму своїх вузьких матеріяльних інтересів. Вони живуть з апарату, який опанували, і бояться втратити його а разом з ним свій варстат праці. Це справа соціяльна, але через неї вони тратять широкі державницькі перспективи. „Польща впала і нас задавила". ІІІ. Шталі і Грабики були й у XVI. та XVII. ст. і вони це викликали війну, яка обі сторони роздавила. Нема чого радіти польським патріотам, що на сході вічно панує російський націоналізм. Пенетрація російських впливів у польському громадянстві у комінтернівській формі йде далі. Тільки нова система на Сході Европи запевнить тривке іstнування Польщі: щоб українці могли боронити перед Московщиною свою державність, а поляки перед німцями. Промовець не вірить у польсько-німецьку приязнь і саме небезпека з німецького боку диктує польській державній рації звільнити обі руки на сході — через поділ Росії. Нормалізація польсько-українських відносин можлива тільки тоді, коли обидві сторони говоритимуть як рівний з рівним, як два державницькі елементи. Це не доказ слабости зі сторони українців, коли вони йдуть на злагоду, — це доказ, що вони можуть дозволити собі на якунебудь політику. Український елемент не ослаб, зі своїх аспірацій не резиґнує, але теперішня спроба угоди мабуть спроба остання.

М-р Огурек: Москва не є страшаком, але ґрізною силою. Позитивна вартість таких вечорів, що говориться на них про речі, звичайно промовчувані. Промовець дотепно полемізує з ендеками і їх нехіттю — їти на Одесу!

Якийсь молодець-*дублянчик*, який не може дати собі ради з національною термінольоґією, кличе в розпуці, що „польска зємя пшходзі і руске ренце" та зарікається, що більше на такі відчити не піде. (Загальна веселість).

Д-р Піщковський, (ред. енд.-сан. „Дзєннік Польского"): Не доктрина, а кожночасна ситуація диктує актуальну політику. Промовець хвалить собі такі вечорі, як засіб до кристалізації поглядів.

Промовляли ще вдруге *д-р Шталь* і *П. Борковський*, потім реплікував усім *М. Прушинський*, який звернув м. ін. увагу, що не принесе полякам користи, коли для збереження престіжу будуть у міністерствах трактувати українців, як громадян, що мають тільки слухати та з яких не лицює узгіднювати державної політики. Був теж і у Варшаві недавно час, коли тільки одиниці думали про польську державність: тому не слід кепкувати собі з несвідомости українських мас у 1918-20 роках.

М. РУДНИЦЬКИЙ

БЕРЕЗНЕВА РОЗМОВА.

Приходить до мене симпатичний книгар, сідає так скромно, немов би приніс рукопис із поезіями, і каже:

— Пане редактор! Чи не могли би ви з нагоди місяця березня... знаєте... книжки... знижуємо ціни?...

— Або я знаю, чи міг би? Щороку пригадуємо громадянству, що треба раз на рік користати коли вже не з книжок, то бодай із знижок, але ви знаєте...

— Отже ви є тої думки?

— Не маю ніякої думки. Затяжна справа, як меморіяли до Ліґи Націй у справі загаєній багато літ тому...

— Но, добре, а книжки, а місяць березень...?

— Та треба би пригадати землякам, що в місяці, коли починають прилітати бузьки і голові стає легша на думку про весну — — —

— Ви жартуєте, а я хотів би зовсім поважно...

Передає мені катальоґ знижкових цін і моє серце підстрибує на радощах. Бачу наголовки книжок іще зперед війни, всі перші та єдині видання, які віддавна вважали ми за вичерпані.

— У Парижі, Льондоні та Ню Йорку платять за такі раритети десятикратну ціну, у нас — коштують вони сотики. Деякі книжки у вас так подешевіли, що ви могли би їх додавати як премію до кіля масла або до індика. Можна би теж сир, масло або яйця додавати до книжок, але це трохи важче, бо до книгарень люди заходять рідше, як до крамниці Маслосоюзу. У Парижі кілька літ тому заснували новий щоденник з тим, що кожний передплатник дістає безплатно добрий годинник. Фабрика годинників, яка збанкротувала, позбулась таким робом 60 тисяч годинників, а часопис дістав таке число передплатників, про яке ми і мріяти не можемо у такому поетичному місяці, як березень...

— Отже ви радите нам продавати книжки на масло?!

— О, вибачте: не на масло, а до масла... це велика ріжниця! Сами знаєте, що книжка потребує у нас омасти. Ми — селянська нація і пісна страва нам дуже надокучила. Чому книжка видається навіть нашому інтеліґентові чимось пісним, то на це ніхто не може дати розумної відповіди. Коли вмирає письменник, то ми так уміємо підкадити його діяльність, якби література була для нас справді чимось, чим ми цікавимось, захоплюємось. Якби так можна було на похороні письменика продавати його книжки, то може...

— Може... Хто його знає... Але мене цікавить актуальна справа — дешевий місяць книжки. Може би ви написали якусь статтю?

— Приятелю! Це нам легше, як вам видрукувати катальоґ... Біда тільки в тому, що ви вірите більше у силу статті, ніж у силу книжки. Дали ви на свій катальоґ наголовок, що може суперничати з найсильнішими фільмами: „Тисяч книжок і нот"... Коли такі слова не зворушують людини, що вміє читати, то які інші сильніші можна найти в ґазеті, де всі сильні слова пішли вже на поклики, комунікати і на § 19-ий?!

— Чи ви звернули увагу на велику силу чужинних авторів у перекладах, по дуже дешевій ціні?

— Не тільки звернув увагу, а навіть уявив собі, як їх душі на небесах радуються, що твори їх стали доступні українцям майже задурно. Дікенс, Доде, Конрад, Стівенсон, Шпільгаген... Ні таки їх небагато — наші переважають. Чи може тому люди не мають у нас довіря до книжок! Треба би хіба робити оголошення на американський зразок: „Земляки-патріоти! Повірте, що українська книжка не гірша від окоцімського пива та балтійського оселедця! Ви, що раз на тиждень тратите 5 зол. на обжирство та пянство, могли б раз на місяць — — "

Книгар зробив жест самообвинника, що ходить по світі більш із звички, ніж з переконання.

— Це нічого не поможе. Наша інтеліґенція взагалі — — — Ви це зрештою сами знаєте. Тут треба основно...

— Кілька літ тому один американський видавець вложив до кількох примірників виданим книжок по 50 і 100 долярів. Кожний, хто купував книжку за пів доляра, міг мати надію, що ця вкладка вернеться йому як на льотерії. Може ви та інші книгарі могли би призначити теж рази на рік по 500 зол. нагороди для читачів за кілька слів оцінки купленої ними і прочитаної найкращої книжки. Треба би тільки означити 50, 80 чи 100 книжок, між якими читач мусить вибирати. Хто зна, чи люди, що так живо потім суперечаються над ходами у шахах або при картах, не мали би додати до своїх товариських забав іще одну, з книжками?

— І ви гадаєте, що це поможе?

Мовчанка. Тільки немов би від стін вернувся відгук:

— Може...

В обороні членів жюрі літературного конкурсу.

Комунікат Ради Товариства Письменників і Журналістів.

Рада Т-ва Письменників і Журналістів ім. І. Франка прийняла на своєму засіданні 28. лютого ц. р. одноголосно таку постанову:

Рада ТОПІЖ із жалем стверджує, що у пресовій дискусії над вислідом минулорічного літературного конкурсу деякі члени Товариства дозволили собі на образливі закиди особистого характеру під адресою інших членів Т-ва, покликаних на цей рік Радою Т-ва до літературного жюрі. Рада Товариства вважає своїм обовязком узяти в оборону всіх 5 членів жюрі, без огляду на їх становище до творів, що вплинули на конкурс, та висловити їм подяку за їх працю, яку вони виявили при оцінці творів згідно зі своїм знанням і совістю. Одночасно Рада Т-ва звертається з рішучим покликом до всіх членів Т-ва на будуче не виявляти своїх поглядів на вислід літературних конкурсів нашого Т-ва у спосіб, що ображує членів жюрі.

За Раду Т-ва Письменників і Журналістів:
Роман Купчинський, голова.
Д-р Мирон Коновалець, секретар.

Нарада у воєвідському уряді в Станиславові в справі управи цукрових буряків.

Дня 27. лютого ц. р. відбулася під проводом начальника виділу рільництва і з. р. Булєндзи у станиславівському воєвідському уряді нарада в справі зменшення площі управи цукрового буряка у великої земельної власности в користь малоземельних рільників на терені станиславівського воєвідства. На нараду запрошені були рільничі організації, Львівська Хліборобська Палата, цукроварня в Городенці, товариства плянтаторів цукрових буряків і Державний Рільний Банк. Від Т-ва „Сільський Господар" взяли участь радн. І. Шепарович та інж. І. Лапчук.

На нараді зреферовано проект розподілу плянтацій ц. буряків, опрацьований міністерством р. і з. р. та Економічним Комітетом при Раді Міністрів. На підставі цього проекту зменшать у 1936. р. площу під управу ц. буряків у великої власности на 5 проц. у станиславівському воєвідстві, що дає приблизно 135 моргів. Як виявилося опісля в дискусії, тих 135 моргів плянтації цукрових буряків мають приділити згідно з рішенням Економічного Комітету при Раді Міністрів між господарства, що є задовжені в Рільному Банку з титулу купна землі з парцеляції. В такий спосіб уряд хоче помогти їм сплачувати довги в Д. Р. Б.

Представники „Сільського Господаря" предложили від себе внески, щоби приділити плянтацію ц. буряків поступовим малоземельним рільникам, зорганізованим у хліборобських товариствах; вони домагалися приділу контингенту на поодинокі хліборобські товариства, подібно, як у тернопільському воєвідстві. Свій внесок обосновували тим, що управа цукрових буряків має вплив на раціоналізацію господарства, головно в теперішніх тяжких часах, а плянтація ц. буряків дістанеться в запоруку, що плянтація ц. буряків дістанеться в руки тих, що на це заслуговують і совісно виважуться зі своїх зобовязань.

Внески наради, в тому і внесок делегатів „Сільського Господаря", передано до дальшого полагодження воєвідському урядові.

Свято „Просвіти" у Львові.

ВРАЖІННЯ ПРИНАГІДНОГО ВИДЦЯ.

Найважнішою річчю Свята „Просвіти", що його уладила філія у Львові 1. березня ц. р. було те, що на Святі виступали переважно самі чисто хори. Злучені хори всіх читалень і розпочали й кінчили програму концерту. Ці злучені хори виступали разом зі симфонічною орхестрою. Тому сцена, вщерть виповнена музиками та співаками, робила імпозантне враження. Але не тільки числом. Відповідали піднесло-урочистому характерові свята й самі твори, що їх виконано на початку й кінці свята. Окремі виступи хорів дільницевих читалень, що в більшості виповнили програму, скріпляли тільки бадьорий настрій, що його витворило свято. Цеж виступали не спеціяльні хори, як „Боян" чи „Сурма" чи „Бандурист". У кожному народі, в кожному більшому місті можуть бути такі репрезентативні хори. Тут були хори читалень на передмістях Львова. Отже ті самі, що поруч зі сільськими свідчать про висоту музичної культури в масах нашого народу. І можна було бути лише гордим. Чейже польський Львів не може здобутись на свято власне з такою програмою, з такими виконавцями і з таким виконанням!

Правдоподібно неодин українець, довідавшись про концерт і його програму, подумав в душі: „Нічого сподіватись, ніяких естетичних вражінь від маленьких, примітивних хорів з окраїн Львова не може бути". Але розчарувавсяб він, бо хори виконали свої точки д. добре. Найкраще співав хор жовківської дільниці. І пісні, що їх виконував, були найгарніші. Хор приємно вражав і своєю численністю. Особливо гарно звучали жіночі голоси, та й ефектовніше виглядали жінки від мужчин, бо були в національних одягах. У національних строях виступали теж співачки хору городецької дільниці. Тільки співачки злученого хору з найдальших окраїн Львова, доведовна підльвівських громад Левандівки, Богданівки і Сигнівки, несподівано виступили в чорних міських одягах. Не скажу, щоб це зробило на мене неприємне враження. Домінувало вражіння несподіванки. Цей хор виконав три стрілецькі пісні, а городецький дві пісні — лемківську та староґалицьку. Здавалось мені, що це було за мало. Ще більший жаль викликала у мене нечисленність хору городецької читальні. Хотілось бачити більший хор, хоч по правді диво, що існує взагалі будь-який хор у середині великого міста, між численними кінотеатрами, побіч радієвої музики та співу майже в кожному мешканні. Отже велика мистецька вартість української пісні, коли вона в таких несприятливих умовинах все ще живе серед тих наших людей, що найбільше наражені на денаціоналізаційний вплив великого міста.

Поза хоровими продукціями слід відмітити виступ симфонічної орхестри та дві декламації — сольову і групову. Приємно, що маємо власну симфонічну орхестру. Приємно що добре вона грає, бо мусіла повторити свою точку. З декламацій новинкою була, і тому ефектовніше випала групова декламація. Ця декламація, коли голоси кільканацяти (14) осіб зливаються в один потужний голос, робить враження власне сили, могутности та ідейного, боевого запалу; запалу й сили юрби, маси народу. Що правда, при такій груповій декламації дикція і виразистість не може стояти на такій висоті, як при сольовій декламації. Але ніщо не може віддати так добре сили й запалу маси, як саме ця групова декламація. Тільки так треба деклямувати боеві або подібні короткі гимни та заклики. Але іншого роду твори, краще може передати сольова рецитація. Не можна було порівняти під цим оглядом двох родів декламацій саме на концерті, бо п. Соботівна виконала такий самий по змісту твір, як і група декляматорів. До речі: оба твори не зовсім відповідали характерові декламаційної передачі. П. Соботівна добра декляматорка, бракувало їй лише сили голосу.

А на закінчення один жаль. Три перші репрезентаційні ряди крісел для представників установ і чільних громадян сильно світили пустками. Можливо, що колиб виступала на концерті М. Сокіл чи М. Голинський, то пішлаб на концерт і наша інтелігенція. Та й до деякої міри тому, що п. директорові А. не випадає не піти на концерт, коли там буде директорова Б. Добрі справді артисти п. М. Сокіл чи Голинський, але інші народи мають ще кращих. Але не знаю, чи кожний нарід міг би похвалитись саме тими маленькими хорами, що працюють у масах і вийшли з тих мас, що самі творять ці маси?! І на превеликий жаль, цього не зрозуміла наша інтелігенція на верхівка. В додатку чейже йде про велике місто, де роля української пісні особливо велика.

С. Хруцький.

Маніфест короля Великої Британії.

ЛЬОНДОН, 2. 3. ПАТ. Едвард VIII. виголосив крізь радіо промову до всіх народів імперії. Він вшанував память Юрія V. та подякував за вислови співчуття з приводу його смерти

„Червона армія оборонить Францію".

ПОЛІТИЧНИЙ ГУМОР ФРАНЦУСЬКОЇ ПРАВИЦІ.

ПАРИЖ, 2. 3. ПАТ. Противники франко-совітського пакту поставили демонстративний внесок: **домагаються, щоб уряд скоротив військову службу до 1 року** — мовляв — наша молодь має наражуватися для оборони держави, коли — як це доказували прихильники пакту — червона армія досить сильна, щоб помогти Франції? Автори внеску хотять, здається, довести до роздору у лівиці, що все прихильна скороченню військової служби. З огляду на недалекий кінець каденції теперішньої палати послів внесок правиці, здається, не буде вже предметом нарад.

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

Чеський уряд задумує обмежити автономію високих шкіл. Причиною цього проекту є відносини по німецьких школах.

Еспанський „людовий фронт" зложив президентові такі домагання: дати відшкодування для робітників, що втратили працю з політичних мотивів, усунути з армії протиреспубліканські елементи, розвязати монархістичні й фашистівські організації, покарати учасників жовтневої революції з 1934 р., скоро виконати плян публичних робіт.

Весняний ярмарок у Ляйпціґу почався вчора. Не зважаючи на кризу скількість експонентів піднеслася до 8.163 (7.406 минулого року). Першого дня відвідало виставу 200.000 людей; до Ляйпціґу приїхало ок. 25.000 закордонних купців. Міністер Ґебельс виголосив до 300 журналістів, що приїхали на ярмарок, промову, яку закінчив словами: „Европа та її народи бажають мира".

Президент каталонського ґенералідаду, Компаніс заіменував новий уряд, що складається з міністрів освіти, справедливости, фінансів, рільництва та промислу, і публичних робіт. Собі задержав теку внутрішніх справ.

Продовження закону про невтральність було темою останньої проклямації президента Злучених Держав.

Анґльо - єгипетські переговори почалися сьогодні у каірській палаті Ґаафаран. Після промови Нагаса Паші та сера Семсона відложили наради до 9. ц. м.

КИТАЙСЬКІ СТУДЕНТИ ЗНУЩАЮТЬСЯ НАД РЕКТОРОМ.

ПЕКІН, 2. 3. ПАТ. Підчас передвчорашніх заворушень студенти придержали двох полісменів як закладників та перервали телефонічну сполуку з Пекіном. Вони знущалися над ректором, закидаючи йому, що він покликав поліцію до університету.

Еміґраційні справи.

ВАЖНЕ ДЛЯ ТИХ, ЩО ІДУТЬ ДО КАНАДИ.

З Канади надсилають рідні одну категорію візвань (пермітів), де є зазначена висота готівки, конечної до того, щоб дістати візи на в'їзд до того краю.

Тепер на основі нового зарядження канадійський інспектор у Ґдині при даванні візи вимагає предкладання офіційного доказу походження грошей та посвідки місця, де набуто ефективні доляри.

Посвідка, відки походять гроші, може бути з маґістрату, громади, постерунку поліції, старостива, банку, нотаріятів та інших фінансових установ. Має там бути зазначене, що гроші походять або з продажі майна, або з пороблених ощадностей і т. п. Тому, що канадійська влада вимагає предкладання готівки в ефективних долярах, еміґрант повинен мати теж посвідку від тої фінансової установи, де купив доляри.

60-ті роковини перемиського Владики.

Сьогодні, 3-го березня ц. р., перемиський владика Кир Йосафат Коциловський, святкує 60-ти ліття свого життя.

Народився теперішній Владика у с. Пакошівці сяніцького повіту 3. II. 1876. р. Його батько Петро, поміщик села Глинна коло Ліська, був у 70-их рр. послом до галицького сойму. При хрещенні Владика дістав був імя Йосиф. Після скінчення гімназії у Яслі, переїхав до Львова на університетські студії, де був членом виділу Академічної Громади та активним членом „Сокола-Батька". У 1898 році вступає до війська, але в три роки потім виступає з нього і записується на богословські студії у Римі. Здобуває докторат фільософії та богословія і вертається до Галичини, де у 1907. р. висвячується. Стає професором догматики і віцеректором духовної семинарії у Станиславові. В 4 роки потім вступає у мури монастиря ОО. Василіян у Крехові, де перебуває новіціят. Там теж дістає імя Йосафата. У 1914. р. стає ректором дух. семинарії у Кромеріжі на Моравах, а в два роки пізніше епископом перемиської епархії. На цьому становищі перебуває по нинішній день, виявляючи велике зрозуміння для довіреної собі пастви.

З днем 60-их роковин життя бажаємо Достойному Ювилятові ще довгого життя, потрібного для добра Церкви й українського Народу.

Опіка над молодю.

ЯК СТОЇТЬ У НАС СПРАВА ВАКАЦІЙНИХ ОСЕЛЬ ДЛЯ МОЛОДІ?

На інформаційних сходинах, що відбулися в неділю 1. ц. м., мали ми нагоду познайомитися з дотеперішніми осягами праці Комісії Вакаційних Осель Молоді (при Українськім Т-ві опіки над молодю) та її плянами на майбутнє. Як довідуємося зі звітів членів комісії та статистичних вичерків, українське таборництво сягає початками довоєнних часів і дійшло до найвищого розвитку в 1930. році — напередодні розвязання Пласту. Від кількох літ скількість таборів та їхніх учасників знову росте з року на рік.

Сьогодні має комісія таборові забудування у трьох місцевостях: 5 будинків на Соколі (к. Підлютого), з яких деякі вимагають негайної направи; взірцеву „салатку" у недалекому Остодорі та перший будинок у Старяві, на Лемківщині. Перші два табори — серед величньої природи суворих Ґорґанів, третій — у ніжному підсонні Лемківщини, подібнім як у Риманові чи Жеґестові. Будову обох таборів к. Підлютого над Лімницею слід завдячувати щедрости й заходам Ексц. Шептицького, о. мітрата Войнаровського, о. проф. Дзеровича та проф. Левицького; оселю у Старяві побудувала філія Т-ва охорони дітей у Перемишлі, при чому слід підмітити заслуги дир. Бачинського та голови Білинського.

Минулого літа уладила комісія 9 таборів, з яких користало 192 дівчат та 166 хлопців — між ними чимало дітей заточенців та еміґрантів зі східних земель, що живуть у корінній Польщі. На цей рік плянує комісія: для дітей по дві оселі на Остодорі та у Старяві; для середньошкільної молоді дві оселі на Соколі та по одній на Гуцульщині і в ярі Дністра; крім того оселі для ремісничої молоді та для умових працівників.

Виховна праця по оселях дуже дбайливо опрацьована та зіндивідуалізована. Комісія пильно провірює працю орґанізаторів таборів (минулого року було їх 86), що працюють безкорисно за винятком 15 осіб кухонної прислуги.

Сходини закінчило висвітлення знимок та фільмів з таборового життя.

СТРАЙК ТКАЧІВ У ЛОДЗІ.

ЛОДЗЬ, 2. 3. ПАТ. На 80.000 робітників до страйку приступило 45.000 ткачів в Лодзі та в поблизьких містах. Причиною страйку недодержування збірних умов і соціяльного законодавства.

СТРАШНА АВТОБУСОВА КАТАСТРОФА.

ЧЕРНІВЦІ, 2. 3. ПАТ. Недалеко Ботошані виверíнувся автобус зі 40 пасажирами, які є всі ранені.

Чи жертва мильних інформацій?

Книжечка італійця про українську меншину в Польщі.

Істнує в Римі видавництво „Ної е ль' Україна". Займається воно студією української проблеми взагалі. Досі видало навіть цікаві та вартісні книжечки, з політично-наукового погляду для італійців. Між ними такі: „Европейська рівновага й українська справа" Евг. Онацького; „Тарас Шевченко, кобзар України" Лявра Майнардія; „Життя гетьмана Мазепи" Франческа Таддеї; „Україна і Католицька Церква" посла Енріка Інсабата; „Симон Петлюра, герой і мученик України" Лявра Майнардія. І вся та праця цього видавництва йшла по тій правдивій, чистій лінії: студіювати українську справу по правдиво-історичним джерелам, висувати на перший плян слушність і чесність нашої справи, наших усіх змагань. І в цій формі подавати ці студії італійській суспільности, щоб вона мала ясні, правдомовні відомости про Україну. Таке завдання мало це видавництво і його виконувало.

Але ось вам появилася нова брошурка Лявра Майнардія: „Українська меншина в Польщі", видавництва „Ної е ль' Україна". Невеличка книжечка (16 сторін), але зміст її дуже прикрий. Вичитуємо в ній такі речі, що нам відразу стає ясно, хто був доставцем цих „цінних" інформацій до цього „твору". Інформації „роблені" для закордону по потребі даної держави. І цими інформаціями Л. Майнарді покористувався у цій нещасній брошурі. З цієї брошури виходить таке, що українців у Польщі є всього чотири міліони. Статистика п. Майнардія показує, що, наприклад, у Сх. Галичині є так мало, як поляків. Що наші школи, культурні і економічні установи завдяки Польщі розвиваються чудово. Словом: прочитавши брошурку, ви маєте враження, що якби не Польща, то українців у Східній Галичині вже більше не було.

Ще одно: по прочитанні брошурки Майнардія виходить, що Італія не має ніякісінького права ні до Бреннеру, ні до Трієсту, а вже ніякого права до Фіюме: бо коли там була Австрія, то по австрійській статистиці там італійці були меншиною...

Ми не думаємо підозрівати п. Майнардія, щоб він упав жертвою мильних інформацій. Бо як досі цього не було, то чому тепер мало б це скоїтись? І він надто проворний, щоб упасти жертвою „таких" інформацій. Зате нам здається, що п. Л. Майнарді, як італієць добре вихований на латинській культурі, кермувався тут зовсім „реальними" мотивами.

М. З.

•

Примітка Редакції „Діла": Найновіше число Бюлетину „Офіњора" повідомляє, що управа „Офіњора" дістала від П. Майнардія, дир. видавництва „Ми та Україна", заяву в справі виданої ним брошури: „Українська меншина в Польщі". П. Майнарді висловлює свій глибокий жаль, що не зорієнтувавшись, написав ту книжку на підставі невідповідних джерел, та повідомляє, що він знищить наклад.

Виїзд міністрів до Женеви.

ЛЬОНДОН, 2. 3. ПАТ. Міністер Іден виїхав учора до Женеви; заявив, що вернеться за яких 8 днів, зрештою відмовив усяких вияснень.

ПАРИЖ, 2. 3. ПАТ. Міністер Флянден виїхав учора до Женеви з віцедиректором політичних і господарських справ міністерства закордонних справ та директором кабінету міністра. Рівночасно виїхав предсідник комітету 18ох де Васконцельос.

Нюйорські винди унерухомлені.

ЛЬОНДОН, 2. 3. ПАТ. В Ню Йорку почався вчора страйк професійного союзу робітників при виндах; він обняв 100.000 робітників, 15.000 домів, з того 2.000 хмародерів позбавлені звязку. Страйк найбільше дається взнаки елеґантній дільниці міста з 30-поверховими готелями. При кожній винді залишили по одному робітникові для перевозу хорих, калік та лікарів.

БЕЗРОБІТТЯ В АМЕРИЦІ РОСТЕ.

ВАШИНҐТОН, 2. 3. ПАТ. Американська федерація праці стверджує урядово, що за січень число безробітних піднеслося на 1,229.000, так що тепер дійшло до 12,626.000 душ.

Чотириста міліонів зол. пропиває наш нарід річно. Ці гроші, уміщені в банку на 10%, далиб 40 міліонів зол. річного прибутку.

Українське Протиалькогольне Товариство „Відродження"

ДРАМАТИЧНА ВТЕЧА ЯПОНСЬКОГО ПРЕМІЄРА.

ШАНҐАЙ, 2. 3. ПАТ. „Дейлі Ньюз" подає подробиці драматичної втечі японського премієра Окади. Служба повідомила премієра в хвилині, коли до дому зближалися напасники. Окада скрився в металевім куфрі, а збунтовані вояки вбили його шурина полк. Матсуі. Коли ж опісля родина вбитого полковника прийшла по його тіло, Окада при допомозі кревних і служби примістився в широкій домовині побіч трупа вбитого шурина. Таким чином вдалося йому покинути дім, який заняли збунтовані вояки.

НЕ БУДЕ ЗМІНИ В ЗАКОРДОННІЙ ПОЛІТИЦІ.

ТОКІО, 2. 3. ПАТ. Кн. Сайонджі приїхав самоходом до Токіо в год. 3.25 з Окітсу. В королівській палаті ждала на нього тайна рада і члени кабінету. Згідно з принятим звичаєм кн. Сайонджі призначить премієра. Рішення слід сподіватися з огляду на ускладнене положення щойно за кілька днів. Преса пише, що повстане національний уряд, який не буде мати фашистівського характеру.

Представник японського міністерства закордонних справ заявив журналістам, що не буде ніякої зміни в закордонній політиці. До повстання прийшло на тлі внутрішніх справ, які не мають ніякого звязку зі закордонною політикою.

НОВИНКИ.

— **До нинішнього числа долучуємо для всіх передплатників 5-те число „Назустріч".**

— **Найкращі лиси, пелеринки** виконує і доручає **Ю. Глушевський, пл. Капітульна 3.** Тел. 254-46. Свіжі журнали на р. 1937.

— **Деякі наші читачі і передплатники,** які дістали календар „Криницю" на рік 1936, не вирівнали ще належитости за нього. Просимо при висилці передплати на березень не забути вирівняти належитости за календар у квоті зол. 1.50.

— **На бажання** галицької дільниці „Центросоюз" відкрив 29-го лютого ц. р. свою торгову крамницю при **вул. Зибликевича 2.** Це і вже побіч: Крамниць: Ринок ч. 2, — На Байках ч. 8, — Личаків ч. 50, — Жовківська ч. 175, — пята з черги крамниця Ц. С. з продажю вудженин і мяса 3—1

— **Не пийте горівки!** Але як вже хочете запитися, то пийте у **Флісера,** бо там маєте змогу смачно закусити й пообідати. Ніде також не найдете такого доброго Окоціма як у ресторані Флісера. 1588

— **Українські діти святкують ювилей Екс. Митрополита.** Товариство „Українська Захоронка" святкує дня 8. березня ювилей Екс. Митрополита Андрея. Поверх 4 сотки українських найменших дітей віддадуть поклін мужеві нашої Церкви. На це велике свято нашої дітвори запрошуємо установи та все львівське громадянство. Свято відбудеться в 12 год. вполудне в салі Театру Ріжнородностей. — Управа **Товариства.**

— **Операція проф. д-ра Смаль-Стоцького.** Як відомо, академик проф. д-р Степан Смаль-Стоцький, що живе в Празі, занепав на тяжку жовчеву недугу і піддався аж двом операціям. Перша операція відбулася 15. лютого і була підготовною для другої, яку переведено 26. лютого ц. р. Операція була утруднена тяжкими внутрішніми ускладненнями і протяглася понад передбачений час. Стан оперованого з огляду на те і на його високий вік (77 літ) дуже тяжкий. Щоби підсилити діяльність серця, хорому да

ураз дають ін'єкції. Тому що хорий потребує цілковитого спокою, лікарі не допускають до нього нікого з посторонніх осіб.

— Сензаційні арештування у Львові. У звязку з аферою адв. д-ра Рабінера прок. Ольберек переслухав його спільника д-ра Фукса, адв. д-ра Райслера, адвокатського аплікант Фірера і фризієра Цукеркандля, який лежить недужий. В суботу перевів прокуратор ревізію в канцелярії адв. д-ра Рабінера. Вислїди ревізії тримають в тайні. В понеділок арештувала влада секретаря екзекуційного відділу городського суду у Львові З. Ігната.

— Хто виграв долярівку? В нинішнім тягненню долярівки впали такі виграні: 40.000 дол. на ч. 1.054.950. 8.000 дол. на ч. 551082. 3.000 дол. на ч. 1319026 661393 1264514. 1.000 дол. на ч. 13292233 1179678 619790 622170 624623. 500 дол. на ч. 251566 263576 874705 962804 1170355 444197 1172707 133383 128622 1146789.

— В погоні за сензацією. Дня 24. м. м. занедужала в дівочій школі ім. Шевченка одна з учениць підчас години рисунків. Завізвана мати відвезла хору на поручення лікаря до хати, де вона другого дня померла. Лікарі ствердили гостре запалення мізку. Цей трагічний факт дав притоку „Експресові Вечорному" помістити в числі з 29. II. злобну нотатку про смерть трьох учениць у нашій школі. Хід подій, як його подає сам згаданий часопис і як можуть ствердити три візвані лікарі, вказує, що ні школа, ні учительки, ні товаришки не мають ніякого відношення до недуги дитини. Вістка про якісь темні обставини смерти зовсім видумані. Таксамо з пальця виссана вістка про смерть у школі другої і третьої дитини. Фактом є, що перед двома роками названа в „Експресі" дівчина занедужала дома, її відвезли до шпиталю пошесних недуг і там вона пятого дня померла на дифтерит. При чому тут школа? В тому самому часі не було між ученицями школи ім. Шевченка ніодного більше випадку дифтериту. Третього випадку смерти серед учениць цієї школи в останніх роках взагалі не було. За 37 літ існування школи не було ніколи такого випадку, щоб учениця померла у шкільному будинку. Цікаве, що редакція „Експресу Вечорного", яка запитувала в дирекції школи про обставини смерти бл. п. Г. Р., не вважала відповідним поінформуватися про два інші випадки. — **Управа школи.**

— Емерити бороняться. Союз польських ементальних організацій рішив домагатися вдержання декрету про зменшення емеритальних плат, який входить у життя з днем 1. квітня ц. р. та обниження доходового податку для державних емеритів.

— Весняні води. На Сяні рушили леди і місцями повстали загачення, довгі на кілька кільометрів. Наслідком того підноситься вода, часом на три метри високо. Стан води змінюється залежно від руху ледяних криг. На терені громад Кривча і Заводи вода залляла великі простори, займаючи навіть людські оселі. Виляли теж Вислока, Ропа, Ясьолка та інші допливи Висли.

— Чому селянам нестає землі? У звязку з внесенням пос. Медзінського у справі скасування ординацій майоратів і фідеікомісів, польська преса стверджує, що в Польщі є 52 ординації, не числячи великого числа фідеікомісів. Як відомо, це земські добра, в яких порядок дідичення точно означений, щоби ті маєтки вдержати в руках одної родини. Найбільшою ординацією є Давидгородок у Пинщині, що обіймає 170.000 моргів, власність кн. Карла Радзівіла. Дещо менша ординація Несвежська і Клецка біля Новгородка. Дальше йде щодо величини ординація Замойських на 100 тисячах моргів в Познанщині та ординації понад 50 тисяч моргів, що належать до гр. Скуржевських, гр. Квілецьких, кн. Мих. Радивила і інші. В Галичині є ординації сінявська кн. Ад. Чарторийського, переворська кн. Андр. Любомірського, потурицька гр. Дідушицьких, городківська гр. Семенських, ланцутська гр. Альфр. Потоцького ансіцька Чарковських-Голеєвських, окоцімська Ґец-Окоцімських і найменша (бо 4.200 моргів) бориницька гр. Мицельського. На Волині є більша ординація Олика кн. Януша Радзівіла. Є теж у Польщі ціла низка дрібних фідеікомісів, яких власниками можуть бути більше осіб. Загальний простір землі, яку займають ординації, доходить до 470 тисяч гектарів. Ось де може поділитися велике число середніх господарів, що дусяться на карловатих господарствах, хоч могли би реальніше заступити великих земельних магнатів, які вміють робити тільки довги.

— Відносини „на кресах". Робоча сила „на кресах" є на 50—70 прц. дешевша, як у центрі Польщі. А рільничі продукти продають „на кресах по дуже низьких цінах, коли за промислові вироби мусять платити високі ціни. Нпр. камінний вуголь на Поліссі є три рази дорожчий як у Катовицях. І то дальше так буде, що рільничі продукти „на кресах" будуть дешевші, бо обтяжені коштами дуже високої залізничої тарифи, а промислові вироби будуть дорожчі, бо дочислюють більші кошти привозу. І ці відносини ще побільшують льокальну нужду. Трапляються „на кресах" і ось які куріози: на Виленщину „шмуглюють" через границю з Литви залізо, яке походить з фабрик в Польщі, але продане дешево (для конкуренції) за кордон, мандрує довкола і як дешеве залізо вертається до Польщі. Те саме діється з цукром. **М. М.**

— Влом до „Базару" у Львові. Нічю на 2. ц.м. вломилися злодії до крамниці „Пласту" і „Базару" при вул. Руській. Забрали товару вартости кілька тисяч золотих. Більше потерпів „Базар".

— Волоцюги грабіжниками. У Чорткові відбулася судова розправа проти двох волоцюг, Максима Зентковича і Павла Голичановського, родом з Городка, що в грудні м. р. ограбили у Ишанці пов. Копичинці жидівку Хеву Ґотесман, забравши їй 2.640 дол. і X зол. Їх арештовано на залізничому двірці в Тернополі і відобрано їм ще 1.600 долярів. Обох засуджено по 6 років вязниці. Таких волоцюгів вештається по наших селах багато.

— Проти самогубства. Мадярський кардинал, прімас Серед видав пастирський лист у звязку зі самогубствами, що сильно множаться в останніх часах. „Дивлюсь, пише він, зі сумом на те, як малодушні люди розстаються легко із життям, покидаючи його немов якусь беззартісну шмату. Божа заповідь: „Не вбивай" відноситься не тільки до інших, але й до самого себе. Інтерес і добро загалу все важніше, ніж хоробслива вразливість одиниці. Хто втікає перед життєвою боротьбою, цей боягуз. Число душогубств зростає одночасно з упадком віри в Бога. Самогубство це недуга епохи упадку".

— Вязниця за червону краватку. У Франкфурті над Меном станув перед судом молодий робітник за те, що підчас одної державної врочистости мав на собі ярко червону краватку. Суд признав це за комуністичну демонстрацію і засудив його на 6 тижнів вязниці.

— Сестра Гітлера вийшла замуж за професора дрезденської політехніки. Досі вона вела домашнє господарство свого брата, що є, як відомо, кавалером.

— Буря перевернула вязницю. В місцевости Куті в Сирії буря завалила вязничний будинок, наслідком чого 21 вязнів згинуло а 10 є тяжко ранених.

— Число населення в Англії маліє. Свого часу було пророцтво, що населення Великої Британії впаде до одної десятої частини впродовж сотні літ. Це виглядає на можливість, як це видко із звіту Королівського економічного товариства. Стверджено, що вже тепер є мале число народин. Через те відбувається переміна в соціяльним угрупуванні. Коли це не зміниться, то Англія стане незабаром країною старих людей; дітей по школах буде обмаль, а дуже мало пар піде до шлюбу. Коли спертися на теперішніх поміченнях, то можна прийти до таких висновків: за наступних 20 літ не буде ще великої зміни в числі населення, лише буде багато старих людей. За других 20 літ число шкільної молоді впаде до половини теперішнього. За 50 літ з теперішних 40 міліонів англійців останеться 25 міліонів, а за сто літ останеться лише 4 міліони.

— Коедукація у Німеччині заборонена. Німецький міністер освіти Руфт видав розпорядок, що в принципі заборонює коедукацію на терені Німеччини. Тільки у випадках, коли розділ шкільних хлопців від дівчат представляє трудноші, нпр. коли нема окремих шкіл для дівчат, можна приймати дівчата до спільних шкіл з хлопцями, але тільки за дозволом міністерства освіти. Дівчат, що є вже ученицями коедукаційної школи, можуть у них залишити.

— Ограбили цісарські гроби. Із Пекіну повідомляють, що озброєні бандити добулися до святині, де находяться домовини династії Мін. Погибавши сторожу, бандити ограбили саркофаги, забираючи клейноди величезної вартости, бо оцінені на 5 міліонів ф. штерлінгів (125 міліонів зол.). Між іншим бандити забрали меч цісаря Тун-Ліна, висаджуваний бриліянтами та прикрашений найбільшою у світі перлою. Бандити сплюндрували 200 саркофагів. Погоня за ними була покищо безуспішна.

— Ріжні вістки. На основі останніх обчислень число мешканців Ню Йорку дійшло до 7 міліонів 364 тисяч людей. — В Берліні відбувся процес 25 комуністів, з яких 5 засуджено на кару смерти, а 13 на тяжку вязницю. — В Тунісі помер визначний французький бактеріольоґ Шарль Николь, відзначений нагородою Нобля.

ДИВОГЛЯДИ.

ОСТАННІЙ ВІЗНИК ІЗ КОНЕМ У ПАРИЖІ.

Міська рада в Парижі запросила до себе візника Шевалеро, щоб дати йому відзначення — золоту медалю за те, що він витревав як останній візник. Як відомо, на місце коней прийшли авта і тільки так званий „Залізний Ґустав" усе ще їздив конем. Він був тим, що кілька літ тому вибрався своїм повозом з Парижа до Берліна, де приймали його як рекордиста.

Спорт.

II. СПОРТОВА АНКЕТА У ЛЬВОВІ.

Заходом У. С. Т. „Сян" у Перемишлі і С. Т. „Україна" у Львові відбулася в неділю 1. березня ц. р. в домівці Союзу Українських Купців і Промисловців при вул. Гродзіцьких ч. 1 друга з черги велика анкета українських товариств і клюбів, зорганізованих у загальнодержавних спортових маґістратурах. Нараду відкрив голова С. Т. „Україна" дир. Е. Нагірний в год. 11. перед пол. Він привитав представника У. П. Р. пос. д-ра Ст. Біляка, представників преси (Діло, Новий Час, Неділя) та українських товариств і клюбів з Перемишля, Станиславова, Стрия, Тернополя й інших менших міст. До президії запросив голову У. С. Т. „Сян" дир. **Ст. Шаха** і ред. **Зибликевича** — обох з Перемишля та інж. **З. Охримовича** на секретаря. Провід обняв дир. **Ст. Шах** і в річевій промові виясняв мету цієї другої анкети, а саме вибір Спортового Проводу зпоміж представників українських товариств і клюбів, зорганізованих у загально-державних спортових маґістратурах. Спортовий Провід буде мав лише репрезентувати ці наші товариства та клюби перед владою П. З. П. Н. і Союзом Союзів у Варшаві, але й поведе зорганізовану акцію за признання якнайширшої автономії цим українським спортовим товариствам клюбам. Опісля п. **Б. Ліськевич** зі Станиславова виголосив основний, дуже добре опрацьований реферат про внутрішньо-українську спортову політику і взаємовідношення Українського Спортового Союзу до товариств, приналежних організаційно до загально-державних спортових маґістратур. Слід відмітити, що цей реферат одобрив ще перед його виголошенням Виділ С. Т. „Прогом" у Станиславові та Виділ У. С. Т. „Сян" у Перемишлі. З черги ред. **Зибликевич** відчитав точно спрецизовані домагання українських товариств і клюбів до властей загально-державних маґістратур. Дальше м-р **Гриців** (Перемишль) відчитав нарис статуту Українського Спортового Проводу.

Двогодинну дуже річеву дискусію започаткували м-р Гвоздецький і п. М. Вербицький, оба члени Ради У. С. С. (на анкеті виступали як гості, а не представники У. С. С.), полемізуючи з виводами п. Б. Ліськевича. Перший промовець запевнив, що У. С. С. не заборонив грати своїм клюбам з тими нашими дружинами, які належать до Л. З. О. П. Н-у. Одначе чергові промовці виказували фактами нестійність цього запевнення.

В дискусії промовляли ще: ред. Зибликевич (Перемишль), м-р Дицьо, п. І. Когут, дир. Колтунюк, проф. Шехович (Перемишль), дир. Е. Чучман і м-р Скородень (Тернопіль). Промовці одобрили думку вибрати Український Спортовий Провід. З цією метою на внесок дир. Колтунюка присутні **вибрали одноголосно тимчасову комісію (ініціятивний комітет) з трьох членів, до якої ввійшли: дир. Колтунюк, дир. Е. Чучман і м-р М. Хомяк.** На внесок проф. Шеховича рішено одноголосно звернути проект статуту Українського Спортового Проводу до У. С. Т. „Сян" у Перемишлі, щоб Виділ виглядав його поодинокі постанови і до тижня переслав той проект статуту всім українським товариствам і клюбам, щоб вони видали свою опінію. Заг. Збори у справі вибору Українського Спортового Проводу мають відбутися **найдалі до 15. квітня ц. р.** До У. Сп. Проводу можуть належати всі українські спортові товариства, що зголосяться і будуть приняті у його члени.

Опісля ред. **Зибликевич** відчитав правильник розгривок для дружин копаного мяча **за українську чашу.** Розгривки за чашу вестимуть дружини таких округ: Львова, Перемишля, Станиславова, Тернополя, Рівного, Ужгороду і Чернівців. Над правильником виявзалася жива дискусія, в якій забирали голос: дир. Чучман, ред. д-р Німчук, проф. Шехович, м-р Жовнір, д-р Кутинський (Станиславів), м-р Скородень, м-р Гриців, п. Олексин, дир. Лазорко, м-р Дицьо й ін. Всі промовці одобрювали потребу й доцільність таких розгривок за українську чашу, після чого принято відповідне рішення.

При кінці принято ще рішення в справі **видавання свого спортового тижневика.** Цю справу взяв на себе У. С. Т. „Сян".

З уваги на пізню пору відпав другий запowіджений реферат (м-ра Хомяка).

Анкета, що стояла на високому рівні, закінчилася в год. 3.35 пополудні.

ЛЕЩЕТАРСЬКІ ЗМАГАННЯ.

В суботу і в неділю 29. лютого і 1. березня ц. р. відбулися такі конкуренції: біг 16 км. та скоки, що складаються на цілість клясичної комбінації.

Ці небуденні змагання зібрали на старті поважну кількість змагунів. До бігу 16 км. зголосилося 29 змагунів із краю та Львова; всі вони закінчили біг. Шлях бігу йшов брюховицьким лісом; висока температура, розтоплений сніг, дуже утруднював біг; леди під вечір, коли сніг дещо замерз, умовини на шляху покращали.

У бігу переміг **Пелюшак** (КЛК) в часі **1 год. 42 м. 5 сек.** по дуже гострій боротьбі зі Сліпком (Чернік), що прийшов за ним 29 сек. пізніше! На дальших місцях: 3) Рибачек (КЛК) 1:43:14, 4) Рогожа (Чернік) 1:44:15, 5) Кіт (УССК) 1:47:36, 6) Бучацький, 7) Р. Рак, 8) Левицький, 9) Палюх, 10) Славецький.

Біг жінок 8 км.

До бігу жінок на 8 км. зголосилося 10 змагунок; до змагань стануло лише 6. Перемогла **А. Рожанковська** (КЛК) в часі 52:07 с., 2) Дора Дмоховська 58:37 с., 3) Д. Федак 59:16, 4) Маковей 67:37 с., 5) Рогожа.

Одна змагунка звихнула на шляху ногу.

БОКСЕРСЬКІ ЗМАГАННЯ.

ТЕРНОПІЛЬ. **Поділля — Креси 9:7.**

У Тернополі відбулися боксерські змагання між Поділлям і Кресами; змагання вирішили боксери Поділля у свою користь 9:7. В українській дружині добре були такі змагуни: Пащин, Казимирович, Завулак.

—o—

Нові книжки й журнали.

Петро Карманський: УКРАЇНСЬКА БОГЕМА. З нагоди 30-ліття „Молодої Музи", Львів, 1936, ст. 118. Ніка Р. Кульчицького. Обгортка Романа Пачовського

Листування Редакції.

Вп. М. Михалько: „Білянс 1935 р." і „Добрий вечір" ми дістали. Не використали через надмір іншого актуального матеріялу.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Український Мол. Театр „Заграва".

Стецева:
3. III. Дума про Нечая.

Карлів:
4. III. Дума про Нечая.
5. III. Ой не ходи Грицю.

Коломия, саля Каси Ощадности:
6. III. **Прем'єра:** Голгофта, релігійна містерія в 8 картинах, скомбінована на взірок пасійних гор в Обер-Аммергав.

Коломия, 8. III., год. 3. попол. популярна вистава для селянства „Голгофта" (вдруге).

Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича.

Самбір:
3. III. Лев з Абсинії.
4. III. Прем'єра „Німа теща", комедія на 3 дії Деваніреса і Марса.
5. III. Гори говорять.

Великий Міський Театр.

Вівторок, 3. III. год. 8. веч. Аб. 11. „Трафіка пані генералової".
Середа, 4. III. год. 8. веч. Аб. 11. „Трафіка пані генералової".

Театр Ріжнородностей.

Нечинний.

Кіна.

АПОЛЬО: „Карієра" з Мартою Егерт.
АТЛЯНТИК: „Дім ч. 56".
ВАНДА: „Пісня коваля", „Кохає, любить, шанує".
ГРАЖИНА: „Китайські моря".
КАСІНО: „Належу до тебе", „Кукарача".
КОЛІСЕЙ: „Людина двох світів", ревія „Лише всі разом".
КОПЕРНИК: „Останні дні Помпеїв" і кольорова гротеска.
МАРУСЕНЬКА: „Обітована земля" та додатки.
МІРАЖ: „Моє сонічко" (Шерлі Темпль) „Місто духів" (Бастер Кітон).
МУЗА: „Золоте озеро".
ПАН: „Анна Кареніна" з Гретою Гарбо.
ПАКС: „Марнотравний син" і актуальності.
ПАЛЯС: „Його велике кохання".
РАЙ: „Додик на фронті" (Дикша).
СВІТ: „Дочка ген. Панкратова", „Бару".
СТИЛЬВЕ: „Напад на Конго" і ревія.
ТОН: „Бенгалі".
УТІХА: „Пекло" на основі Дантого та ревія.
ХІМЕРА: „Той, що розбив банк у Монте Карльо".

ФОТОПЛЯСТІКОН.

(пл. Марійська 5.)

Зі Женеви до Ліону.

Закордонне радіо.

Вівторок, 3. березня 1936.

Відень (506,8) 12.00, 13.10 Концерт, 15.20 Концерт для дітей, 17.30 Солісти на скр. і форт. Руен-Дібос, 20.00 Австр. нар. пісні, 22.10 Легка віденська музика, **Братислава** (298,8) 17.50 Оп. арії, 19.10 Словацькі нар. пісні, 19.35 Вес. муз. авдиція, **Кошиці** (259,1) 12.35 Концерт, **Прага** (470,2) 17.20 Суїта Зіха, 19.10 Ромійські пісні, хор, 21.00 Європ. концерт, **Париж** (1648) 12.00 Симф. концерт, 15.30 Сп. рецитали, 18.30, 19.30 Євр. концерт, **Гільверзум** (1875) 16.40 Пісоньки, 22.50 **Орх. концерт, сольо Любка Колесса, Білгород** (437,3) 13.15 Нар. пісні, 18.00 Танк. музика, 19.50 Віольончеля, **Берлін** (356,7) 8.30 Музика, 14.15 Концерт, 20.10 Перлисті мельодії — концерт, **Кенігсвустергавзен** (1571) 14.00 Музика. 17.50 Пісні Г. Пфіцнера при акомп. композитора. **Кельн** (455,9) 18.00 Концерт, 21.00 „Веселий швечик" нар. драма з музикою, **Ляйпціг** (382,2) 9.30 Муз. програма для дітей, 12.00 Концерт, 16.20 Концерт солістів — у прогр. Брамсові пісні та форт. твори Шуберта, **Мінхен** (405,4) 13.15 Поп. музика, 18.00 Концерт, **Будапешт** (549,5) 12.05 Спів, віольончеля, 17.00 Форт. рецитали, 22.25 Сальон. музика, **Міляно** (368,6) 11.30 Легка музика, 20.35 „Андрій Шеньє" оп Джордана, **Рим** (420,8) 13.10 Популярна музика, 17.16 Розр. музика, 22.15 Фантазія на тосканські нар. теми.

Середа, 4. березня 1936.

Відень (506,8) 17.20 Сучасна австрійська музика, 19.30 Симф. концерт, **Братислава** (298,8) 21.25 Форт. тріо Шуберта, 21.55 Оп. арії, **Кошиці** (259,1) 16.10, 19.40 Концерт, 20.10 Сп. рецитали, **Мор. Острава** (269,5) 19.20 Рідний край през. Масарика — нар. пісні, **Париж** (2648) 12.00 Легка музика, 17.00 Сп. рецитали, 18.30 Концерт симф. орх., **Білгород** (437,3) 11.30 Концерт, 19.50 Нар. пісні, 21.05 Танк. музика, **Берлін** (356,7) 14.15 Концерт орх., 16.00 Танковий компас, веселі мельодії, пісоньки, сценки, **Кенігсвустергавзен** (1571) 14.00 Музика, 19.00 Танок інструментів, 22.30 Шопенові твори, **Ляйпціг** (382,2) 13.15 Концерт, 20.45 „Золото Рейну" оп. Вагнера (фрагм. на стіні), **Мінхен** (405,4) 17.00 Пісні й танки з усього світа (у прогр. англійські, швайцарські, фінські, шведські, голяндські), солісти, **Будапешт** (549,1) 13.40 Форт. рецитали, 17.30 Сальон. музика, 19.30 „Цариця Саби", оп. Гольдмарка, **Міляно** (368,6) 11.30 Циганська музика, 20.35 „Акна Кета" оп. Петрія, **Рим** (420,8) 19.45 Легка музика, 20.35 „Фіяма" оп. Респігія.

Львівське радіо.

Вівторок, 3. березня 1936.

6.30 Ранішня авдиція, 6.50, 7.30 Музика з гр. пл., 7.55 Трохи інформацій, 8.00 Для школи, 11.57 Сигнал часу, 12.03 Полудневий денник, 12.15 Для мол. дітей „Співаймо пісоньки", 12.35 Хвилина Ф. Мендельзона з гр. пл., 13.25 Домашнє господарство, 13.30 З ринку праці, 13.35 Легка й популярна музика з гр. пл., 15.15 Експорт, 15.20 Біржа, 15.30 Пісоньки в вик. референтів, 16.00 Скринька ПКО, 16.15 Концерт сексету, 16.45 Вся Польща співає, 17.00 Залізна руда, цинк, олово, 17.15 Концерт орх., 17.50 Говорена енциклопедія, 18.00 Форт. рецитали, **18.30 Український поет у честь Міцкевичеві, виг. д-р Г. Бальк,** 18.45 Найновіші пробоєвики в супр. фортепіяну, 19.00 Технічна скринька, 19.20 Рекламовий концерт, 19.35, 19.40 Спортові вістки, 19.50 Актуальна гутірка, 20.00 Монольог: Вічна ондуляція, 20.10 „Вальс зі сну" оперетка в 1. дії Вальдена, 20.40 Вечірній денник, 20.50 із сучасної Польщі, 21.00 Трансм. з Праги: Европейський концерт (симф. орх., скрипка), 22.00 Оперові фрагменти в вик. симф. оркестр — гр. пл., 22.45 „Новий вожд представляється воякам" — фрагм. із пов. Т. Парницького „Еції — останній римлянин", 23.05 Танкова музика з гр. пл.

Середа, 4. березня 1936.

6.30 Ранішня авд., 6.50, 7.30 Музика з гр. пл., 7.55 Трохи інформацій, 11.75 Сигнал часу, 12.03 Полудневий денник, 12.15 Гутірка: Про італійську жінку, 12.30 Концерт орх., 13.25 Домашнє господарство, 13.30 Концерт бажань із гр. пл., 15.15 Експорт, 15.20 Біржа, 15.30 Легка музика з гр. пл., 16.00 Муз. загадки для дітей, 16.20 Форт. рецитали у супр. форт., 16.45 Гутірка музика й слухачем радія, 17.00 Людина й машина, 17.20 Хвилина Р. Штравса з гр. пл., 17.30 Від білого до червоного царату, 18.00 Брамс: Клярнетовий квінтет оп. 115, 18.30 Межі поетичної свободи, 18.45 Музика з гр. пл., спів, 19.00 Як працює праісторик, виг. проф. д-р Сулімірський, 19.20 Реклям. концерт, 19.35, 19.50 Спортові вістки, 19.55 Актуальний репортаж, 20.00 Пель-Мель радіокабарет, 20.45 Вечірній денник, 20.55 із сучасної Польщі, 21.00 Авд. Шопенова творчість, 21.40 Літ. нарис: На маргінесі „Чужинки", 21.55 Актуальна госп. гутірка, 22.05 Легка музика, орх., 23.05 Танк. музика з гр. пл.

БІРЖА.

ГРОШІ.

Доляр у Львові у приватних оборотах 5.22 і 3/4.

У Варшаві були такі курси: Бельгія 89.30, 89.48, 89.12, Берлін 213.45, 213.48, 212.92, Голяндія 360.10, 360.82, 359.38, Льондон 26.17, 26.24, 26.10, Н. Йорк 5.23 і 3/4, 5.25 5.22 і 1/2, Ню Йорк тел. 5.24 5.25 і 1/4, 5.22 і 3/4, Париж 35.00.50 35.07.50, 34.43.50, Прага 21.96, 22.00, 21.92 Швайцарія 173.20, 173.34, 172.86.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ".

„Маслосоюз" повідомляє, що в дні 2-го березня ц. р. кооперативам платив за: льоко Львів.

1 кг. масла десерового бльокового без опакування	2·70 зол.
1 кг. масла десерового в бочках враз з опакуванням	2·74·50 "
1 кг. масла дес. експорт. враз з експортовим опакуванням дає зачет по	2·75 "
1 л. молока від 11. I. 1936	0·15 "
1 л. сметани	0·75 "
1 к. яєць	3·30 "

Тенденція на масло, молоко, сметану та яйця сильна.

Маслосоюз повідомляє, що від 2. III. ц. р. платить своїм доставцям **за 1 кг. живої ваги птиці,** льоко подвір'я птахомасарні „М. С." у Львові, (вул. Декерта ч. 4):

Кури мол. товсті без остріг I. кл.	0.90 зол.
Кури товсті з остро́гами I. кл.	0.80 "
Індики товсті I. кл.	1.00 "
Індички товсті I. кл.	1.10 "
Пантарки товсті I. кл.	1.20 "
Качки товщеві I. кл.	1.10 "

Приймає кури, качки, індики й пантарки в необмеженій кількости.

Птицю негодовану приймає по дешевшій ціні.

Приймає нових доставців.

ОПОВІСТКИ.

Важне для членів У. Технічного Т-ва. Заздалегідь повідомляємо, що 22. ц. м. год. 10 рано відбудуться Заг. Збори в новім домівці вул. Городецьких 1. I. В навечеря 21-го в год. 7. вечір будуть владжено ваші ширші сходини і чайний вечір. Рада Т-ва прохає всіх членів, зокрема членів із провінції взяти участь у чайному вечорі і в Зборах та дати тим доказ про близькість їм справи розвитку Техн. Т-ва. 1616

НАЙДУТЬ ПРАЦЮ

ШУКАЮ панночки на село для приготовлення хлопчика з IV. кляси вселюдної школи. Зголошення з умовами приймає Уряд парохіяльний Гребенне, почта Селиська коло Рави Руської. 1615

КУПНО - ПРОДАЖА

ЦЕНТРАЛЯ ПАНЧІХ ПФАВ, Львів, Боїмів ч. 12 поручає найсильніші вироби **найдешевше.** 1003 20-20

НІЧО ДИВНОГО, що вибаглива клієнтеля купує всяке білля тільки у фабриці **„ПАВ" СИКСТУСЬКА 1,** бо елеґантна, тревала й не дорога.

ДІТИ радо носять білля з фабрики **„Пав" Сикстуська 1.**

ПРОСИМО ПАМЯТАТИ, що постелеве білля, солідно виконане, готове й до міри купить ВП. найдешевше просто у фабриці **„Пав" Сикстуська 1.** 1605 2—3

МАШИНУ писарську українську 170 золотих продає Патицький, Львів, Чарнецького 10. 1617 1—2

П. Т. СТОЛЯРІ! На весняний сезон маєкий транспорт найновіших форнерів, продаю їх по цінах точно пристосованих до теперішних часів. Дикти, філюнки у великім виборі. Альтбах, Шпитальна 10. 1613 1—4

МАШИНИ до шиття нові системи Зінгера 170 золотих продає Патицький, Львів, Чарнецького 10. 1617а 1-2

МАТРИМОНІЯЛЬНІ

ОЖЕНЮСЯ з панною на посаді або з кравчинею, маю ренту. Листи до „Діла" під „Надія". 1612

РІЖНІ

НАПРАВА ВІЧНИХ ПЕР „Прецизія", Рутовського 12, Ринок 29. 1567 1—4

ОГОЛОШЕННЯ.

Чахотка легенів

є невблаганна і щороку, без ріжниці полу, віку й стану забирає дуже багато жертв. При поборюванні нежиту, бронхіту, грипи, дошкульного кашлю що перетомлює і т. ін. вживають ліки

„БАЛЬСАМ ТРІКОЛЯН АГЕ",

який улекшує виділювання плювотини та усуває **кашель.** 13/III 25—8

ХЕМ. ФАРМ. ФАБР. АП. „КОВАЛЬСКИ" ВАРШАВА

ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Кооп. „Український Театр", кооперативи з відп. уділами у Львові

відбудуться в суботу 21. березня 1936 р. в годині 17-ій (5 попол.) в домівці Кооперативи, Львів, вул. Шашкевича ч. 5 (партер). Якщо не явиться в означеному часі означена статутом скількість членів — найближчі Загальні Збори відбудуться того самого дня в тому самому льокалі тим самим порядком нарад у годині 17.30 (5.30) без огляду на число присутніх членів з таким порядком нарад:

1) Відкриття Зборів.
2) Відчитання протоколу з останніх Заг. Зборів.
3) Відчитання звіту Р. С. У. К. з переведеної ревізії.
4) Звіт Управи за р. 1936.
5) Звіт Контрольної Комісії.
6) Затвердження річного звіту і білянсу за р. 1935 і уділення абсолюторії Дирекції і Надз. Раді.
7) Розділ чистого зиску.
8) Затвердження прелімінаря бюджету на р. 1936.
9) Означення суми зобовязань кооперативи і кредитів.
10) Зміни статуту.
11) Вибір Надз. Ради.
12) Внески і запити.

Звіт, річні замкнення і білянс вилежать в льокалі Кооперативи до перегляду членам.

НАДЗІРНА РАДА:
И. Дрималик, голова, О. Боднарович, секр.

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.